

ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АКАДЕМІЇ КУЛЬТУРИ БУРСАЦЬКИЙ УЗВІЗ

№ 1(31), листопад 2015 року

ДАНИЙ ВИПУСК ГАЗЕТИ ПРИУРОЧЕНИЙ ДО 86-ої річниці ХДАК

1929 3 Днем народження, Академіє! **2015**

НАУКОВІ КОНФЕРЕНЦІЇ

Дні науки в Академії культури

ВІД РЕДАКЦІЇ. Наукові конференції незалежно від часу їх проведення і чисельності учасників – це завжди непересічна подія в житті Харківської державної академії культури, бо повноцінне існування і розвиток нашої *Alma mater* не можливі без науки. Адже, як відомо, без навчання немає науки, а без науки навчання втрачає внутрішню наповненість і доцільність. У даному контексті цілком доречною і актуальною була чергова Міжнародна наукова конференція «**Культурологія та соціальні комунікації: інноваційні стратегії розвитку**», яка відбулася 26–27 листопада і дала можливість усім її учасникам і гостям отримати знання передусім у культурологічній та соціально-комунікаційній сферах, а також продемонструвати свій власний науковий досвід відповідно до тематичного спрямування секцій.

На разі читачам пропонуємо звіт голови Наукового товариства студентів, аспірантів, докторантів та молодих учених ХДАК, кандидата наук із соц. комунікацій, старшого викладача кафедри телебачення **Ольги Олександрівни КОСАЧОВОЇ**:

– Конференція традиційно відбулася під патронатом ректора академії, доктора історичних наук, професора, члена-кореспондента Національної академії мистецтв України, заслуженого діяча мистецтв України, дійсного члена Міжнародної академії інформатизації при ООН **Василя Миколайовича Шейка**. У програмі конференції було заявлено понад 160 доповідей із актуальних питань розвитку культурології, соціальних комунікацій, менеджменту, театрального, хореографічного, музичного мистецтв, кіно, телемистецтва. Серед учасників наукового дійства були доктори, кандидати наук, докторанти, аспіранти, магістри, студенти, викладачі та інші науковці з України, Чехії, Данії, Китаю та Росії. На пленарному та секційних засіданнях пролунали доповіді представників із дев'яти регіонів України: Харкова, Києва, Полтави, Львова, Одеси, Сум, Миколаєва, Вінниці, Маріуполя та ін.

Згідно з регламентом роботи конференції 26 листопада о 10.00 відбулося пленарне засідання, яке відкрив ректор ХДАК проф. **В.М. Шейко** доповіддю «**Науковий форум з культурології та соціальних комунікацій**». У своєму вітальному слові Василь Миколайович зазначив, що і напрям, і тематика даної наукової конференції мають глобальне значення: «Проблем у сучасному світі чимало – і міграційні потоки, пов'язані з регіональними війнами, і терористичні акти... Усе це має на кожного з нас неабиякий вплив. Сподіваюся, що на конференції ми будемо враховувати всі проблеми і по можливості дамо відповіді на ті виклики часу, які є сьогодні».

Особливості цьогоорічної конференції висвітлила науковий консультант пленарного засідання, проректор із наукової роботи, д-р пед. наук, проф. **Н. М. Кушнарєнко**.

Тематика інших 9 доповідей пленарного засідання охоплювала широкий спектр сучасного наукового дискурсу. Усі доповідачі підготували надзвичайно цікаві та інформативні наукові матеріали, які супроводжувалися мультимедійними презентаціями й торкалися таких проблем, як: загальні питання культурології, мультикультуралізм; українська культура, мистецтво, освіта; соціальні комунікації тощо.

(Продовження на стор. 2)

Секційні засідання

На Міжнародній науковій конференції «Культурологія та соціальні комунікації: інноваційні стратегії розвитку», працювало 9 секцій різної тематичної спрямованості: 1) методологічні та теоретичні проблеми культурології і соціальних комунікацій; 2) українська культура в системі міжетнічних комунікацій: історія, теорія, практика; 3) історія, музезнавство, експериментальне, туризм; 4) соціальна педагогіка в інформаційному суспільстві: культурологічний підхід; 5) документально-комунікаційні системи суспільства: стратегії, теорії, інновації; 6) інформаційно-комунікаційні технології глобального соціокультурного простору; 7) теоретичні та прикладні проблеми розвитку аудіовізуального мистецтва та виробництва; 8) сучасні стратегії розвитку менеджменту й адміністрування в соціокультурній сфері; 9) музичне мистецтво в часопросторі культури: минуле та сучасність. Усі учасники секційних засідань, що розпочали роботу згідно з регламентом о 14.00, продемонстрували активність, ґрунтовну підготовку виступів і жваве обговорення дискусійних питань.

Круглий стіл «Діалог культур»

Другий день роботи конференції було розпочато із засідання круглого столу «Діалог культур», модератором якого був ректор ХДАК **В.М. Шейко**. На засіданні були присутні професорсько-викладацький склад факультетів культурології, кіно-, телемистецтва, театрального мистецтва, докторанти, аспіранти та студенти академії. Дискусія велася у форматі діалогу, зокрема слово мали співголова круглого столу – **О.В. Кравченко** (д-р культурології, проф., декан факультету культурології); **З.І. Алфьорова** (д-р мистецтвознавства, проф., декан факультету кіно-, телемистецтва); **О.І. Романюк** (д-р політ. наук, проф., доц.); **І.О. орис** (проф., заслуж. діяч мистецтв України, декан факультету театрального мистецтва); **О.М. Білик** (канд. пед. наук, докторант, доцент); **А.Л. Щербань** (канд. іст. наук, докторант). Почесним гостем був спостерігач ОБСЄ **Алессандро Нанні**, який проявив інтерес щодо обговорення поставленої проблеми. Усі учасники наукової дискусії висловили слушні спостереження:

В.М. Шейко:

– Панове, на сьогодні людство просто приречене до діалогу культур, адже відсутність діалогу призводить до війни культур. Ми спостерігаємо суспільні виклики, що пов'язані з мусульманським світом, численними війнами, агресією держав, тероризмом... Ми маємо шалені, агресивні потяжки, які загрожують можливостям європейської безпеки й існуванню Європи як такої. Викликів у нас сьогодні безліч. І це лише поверхня айсберга.

О.В. Кравченко:

– Коли ми говоримо про діалог культур, ми передба-

чаємо, що це діалог між якимись явищами і позиціями, які чітко зазначені й окреслені. Та чи можливо це сьогодні, в контексті тих самих глобальних процесів, коли гібридизується культура? Я не впевнений, що сьогодні ми можемо говорити про культуру як цілісність.

О.І. Романюк:

– Існують різні типи культур. Ми повинні з'ясувати, які саме типи можуть у діалог вступати, а які не можуть. З точки зору комунікативного підходу виділяють відкриті культури, що можуть взаємодіяти з іншими, та закриті. І ось питання – чи може бути діалог між відкритою культурою і закритою? Згідно функціонального підходу виділяють тоталітарні, авторитарні, демократичні культури. Знову питання – чи може бути діалог між демократичною культурою і авторитарною? Я вважаю, що для того, щоб був діалог, культура має відкритися. Ми виходимо на проблему трансформації культур.

Загалом круглий стіл пройшов на високому науковому рівні. На ньому було поставлено ряд актуальних у глобальному контексті питань, які будуть обговорюватися в подальшому в стінах Академії культури.

Презентація відео-проекту «Арт-Допит»

У ході роботи Міжнародної наукової конференції «Культурологія та соціальні комунікації: інноваційні стратегії розвитку» відбулася також презентація відео-проекту «Арт-Допит» **Л.В. Стародубцевої** (д-ра філос. наук, проф., зав. кафедри медіа-комунікацій ХНУ ім. В.Н. Каразіна) та **І.Я. Померанцева** (поета, драматурга, журналіста «Радіо Свобода» (м. Прага, Чехія)). У своєму привітанні Ігор Померанцев розкрив секрети радіо-журналістики та подав своє бачення проекту «Арт-Допит», що є продуктом спільного виробництва «Радіо Свободи» та «Mediatoros Films» й виходить в аудіо- та відео-форматах.

(Продовження, початок на стор. 2)

Концепцію відео-проекту «Арт-Допит» Л.В. Стародубцева пояснює так:

– Мистецтво – це злочин, відтак кожен художник – злочинець. Сліди його злочину – це його вірші, картини, музика, яку він створює. Звідси – вся юридична лексика: «докази», «алібі», «ви підозрюєтесь», «ви звинувачуєтесь». Як ведуча проекту я повинна виконувати роль агресивного судді, а це не завжди в мене виходить. Я симпатизую своїм гостям.

Також Лідія Володимирівна підкреслила, що всі гості відео-проекту (сучасні поети, композитори, архітектори, артисти) – «вільні» люди, які вийшли за межі встановлених рамок і канонів. Як вимогливий «суддя», вона завжди виносить учасникам своєї програми вирок. Так, архітектору В. Новгородову був винесений наступний вирок:

– Ви засуджені до довічного ув'язнення у світі чарівної архітектури. Суд визнає провину всіх архітекторів-реставраторів. Вирок – примусове позбавлення архітектурної НЕсвободи й довічне ув'язнення у містах, які ми створюємо і зберігаємо.

Л.В. Стародубцева залишила час і на дискусію, в контексті якої учасники конференції висловили свої побажання, поставили питання. Так, С.І. Гордєєв (канд. мистецтвозн., проф., зав. кафедри режисури) зазначив:

– Я переглянув відео-сюжет про архітектора, і мені дуже сподобалось, як Ви знайшли театралізовану форму розкриття теми. Але хотілося б більше побачити на екрані архітектора, художника, заради чого і задуманий сюжет, адже він – творець, і ми повинні розібратися в його творчості.

Інша учасниця конференції Н.Є. Шолуха (канд. мистецтвозн., доц.) теж поставила питання:

– Чи немає у Вас такого бажання запідозрити своїх обвинувачених у тому, що вони, ламаючи одні рамки, насправді створюють інші? Зокрема, один із гостей програми, автор стилю стімпанк, створив свій канон. Чи це не є нові рамки?

У цілому дискусія вийшла яскрава, цікава, захоплююча. Розмаїття питань, адресованих Л.В. Стародубцевій, свідчать про зацікавленість аудиторії специфікою авторського відео-проекту.

Концерт-вітання учасників конференції

Фінальним акордом Міжнародної наукової конференції «Культурологія та соціальні комунікації: інноваційні стратегії розвитку» став урочистий концерт, який пройшов 27 листопада у великому актовому залі. Кращі творчі колективи Академії культури звітували про свої мистецькі доробки і вітали всіх учасників науково-творчого свята. Цього року організаторами концерту стали студенти режисерської майстерні С.І. Гордєєва – канд. мистецтвозн., проф., зав. кафедри режисури ХДАК. Ведучі концерту – Ангеліна Бойко та Ігор Сікалов (він же – і режисер заходу), звукорежисер – Яніна Жукова. Робота, проведена студентами, характеризується свіжим та креативним підходом до вибору концертних номерів, побудовою органічної композиції святкового дійства. Урочистий та внутрішнє піднесення організаторів концерту свідчили про глибоку відданість власній справі та академічному життю в цілому.

На концерті пролунали композиції ансамблю студентів кафедри інструментів духового та естрадних оркестрів (художній керівник – лауреат міжнародних джазових конкурсів Юрій Ковач); ансамблю сучасного танцю «Естет» (художній керівник та головний балетмейстер – Євгенія Яніна-Ледовська); ансамблю народних інструментів Харківської державної академії культури (художній керівник – лауреат міжнародних конкурсів Надія Мельник).

Творчі вітання від тріо «Обереги» у складі заслужених артисток України Вікторії Осипенко, Олени Шишкіної та Людмили Омельченко якнайкраще підкреслювали національно-культурологічну тематику конференції, внутрішні настрої та сподівання її учасників і гостей.

На святковому концерті лунали й сольні номери у виконанні студентів факультету музичного мистецтва: інструментальна композиція «Соната в стилі джаз» (Ігор Япринцев); інструментальна композиція Клода Болінга «Велос» (Сергій Рочев); інструментальна композиція Роланда Діенса «Феліцідад» (Павло Станевський). Яскравим номером концерту була вокальна композиція Жоржа і Айре Гершвінів «Туманний день» – у виконанні лауреата міжнародних вокальних конкурсів Артема Верещаки.

Високим професійним рівнем виконання позначилися хореографічні номери театру народного танцю «Заповіт» (художній керівник та балетмейстер – народний артист України, почесний громадянин Харківської області, професор, академік Борис Колногузенко). Енергетичного запалу та динаміки концерту додали хореографічні композиції «Ча-ча-ча» та «Румба» від солістів ансамблю бального танцю Ігоря Шапки та Єви Аддо (художній керівник – Зоя Носова).

У цілому концерт продемонстрував, що мистецьке життя в Академії культури вирує й підживлюється новим поколінням справжніх артистів. Побажано творчої наснаги та подальших наукових досягнень усім учасникам конференції та науковцям.

КАФЕДРА ТУРИЗМА: вчера, сегодня, завтра

ОТ РЕДАКЦИИ. С 1979 года ежегодно 27 сентября отмечается как Всемирный день туризма. Цель праздника – пропаганда туризма, освещение его вклада в экономику мирового сообщества, развитие связей между народами разных стран... Накануне праздника студенты кафедры туристического бизнеса Академии культуры решили побеседовать с ее заведующим – **Сергеем Ивановичем ЛИМАНОМ:**

– **Сергей Иванович, кафедра туризма – самая молодая кафедра в академии, расскажите, пожалуйста, об истории ее создания.**

– Кафедра туризма была создана 28 мая 2012 года, до этого подготовку туристов осуществляла кафедра менеджмента, администрирования и туристического бизнеса. В 2012 году состоялся первый набор студентов на туристическое направление, и в течение года кафедра, руководимая А.О. Дегтяревым, осуществляла эту подготовку. В связи с продолжением набора на отделение туризма в 2013 году было принято решение создать самостоятельную кафедру, которая получила название «кафедра туристического бизнеса». На сегодняшний день она существует уже 2 года.

– **Какая практическая деятельность ожидает студентов кафедры?**

– Туристам очень повезло, потому что для них, согласно новому плану, полагается 4 практики: на 1 курсе – ознакомительная, на 2-м – организационно-методическая, на 3-м – технологическая, на 4-м – производственная. Каждая из этих практик открывает уникальные возможности для студентов нашего отделения в изучении памятников культуры Харькова, Харьковской области, Украины в целом и даже зарубежья.

– **Почему абитуриентам-туристам стоит выбирать Академию культуры?**

– Академия культуры – это единственное высшее учебное заведение Министерства культуры города Харькова, которое осуществляет набор студентов на туристическое отделение. Туризм и культура очень тесно связаны друг с другом. Сам процесс подготовки туристов нашего отделения предполагает глубокое знакомство студентов с памятниками материальной и духовной культуры, с историей культуры, с различными периодами культурной деятельности человека и человечества в целом. И, на мой взгляд, готовить туриста легче и логичнее всего в вузах Министерства культуры.

– **Кем смогут работать выпускники кафедры?**

– Будущее любого выпускника, даже самого престижного высшего учебного заведения, зависит только от него. 100% гарантию дает только страховой полис, а диплом лишь позволяет студенту двигаться в определенном направлении. Если студент обладает необходимыми качествами для решения своих профессиональных задач, он, конечно же, найдет свое место и в жизни, и в туристической деятельности. Но поскольку наши выпускники учатся на факультете управления и бизнеса, то изначально, с первого курса, мы готовим управленцев бизнеса: руководителей туристических агентств и многочисленных коммерческих организаций, а также руководителей в соответствующих отделах областных и городских администраций, занимающих должности в консульствах и посольствах.

– **Какие существуют перспективы развития кафедры туризма?**

– Пока мы работаем над пакетом документов, которые позволят Академии культуры со следующего учебного года набирать абитуриентов уровня «магистр» на полтора года обучения, и также мы работаем над тем, чтобы открыть заочное отделение.

– **Сергей Иванович, многие выбирают туризм в качестве хобби, а Вы решили связать с ним свою профессиональную деятельность. Что же сподвигло Вас на это?**

– Туризм – это не только одна из наиболее динамично развивающихся отраслей экономики, это еще и врожденный рефлекс, который А. Пушкин назвал «охотой к перемене мест». И в каждом из нас с раннего детства живет турист – человек, который время от времени ощущает неистовое желание поменять обстановку, отправиться в другую местность, область или в другую страну. Поэтому именно многочисленные детские путешествия, разнообразные практики и экспедиции, в которых я участвовал, будучи студентом и аспирантом, а затем и руководителем экскурсионной практики музейного отделения, сформировали меня как потенциального туриста.

К тому же работа в сфере туризма невозможна без увлечения. Согласитесь, ведь трудно заниматься нелюбимым делом! Все преподаватели нашей дружной кафедры, в том числе и я, очень любим туризм, иначе мы этим попросту не занимались бы. Мы любим тот образ жизни, который вытекает из занятий туристической деятельностью, – свои курсы, практики, путешествия – и очень любим видеть горящие огнем глаза наших студентов, которые активно участвуют в жизни академии.

– **А что Вы посоветуете начинающим туристам?**

– Тем, кто еще не стал нашими студентами, я хочу пожелать, чтобы они осуществили свою мечту и пришли в Академию культуры, а тем туристам, которые уже обучаются в нашем вузе, я бы пожелал получить полный набор необходимых навыков, чтобы овладеть специальностью. Тем более что и сам учебный процесс, и квалифицированный педагогический состав, который работает здесь, вполне позволяет это сделать. Ну и, конечно, хотел бы пожелать: где бы вы не работали, какую бы должность не занимали, чтобы вы всегда с гордостью могли сказать: «Я – выпускник кафедры туризма Харьковской государственной академии культуры!»

*Беседу провели Мария Грабарь и Анна Екимова
(2 курс, специальность «Туризм»)*

XIV Міжнародний фестиваль театральних шкіл «Подіум – 2015» у спогадах його учасників

ВІД РЕДАКЦІЇ. У XIV Міжнародному фестивалі театральних шкіл «Подіум – 2015», який проходив з 24 по 26 жовтня в стінах Театрального інституту ім. Б. Щукіна (м. Москва), взяли участь 9 театральних вишів із різних країн світу. Серед членів експертної ради фестивалю були ректор Вищого театрального училища (інституту) ім. М.С. Щепкіна, кандидат мистецтвознавства, заслужений діяч мистецтв РФ, професор **Борис Любимов**; ректор Ярославського державного театрального інституту, заслужений артист РФ, професор **Сергій Куценко**; заслужений артист РФ, заслужений діяч мистецтв Дагестану, завідувач кафедри режисури та майстерності актора Московського державного інституту культури, режисер-помічник художнього керівника Московського художнього театру ім. А.П. Чехова, лауреат премії А.П. Чехова **Микола Скорик**; народний артист РФ, професор **Сергій Яшин**; декан режисерського факультету Російського інституту театральності мистецтва (ГІТІС), головний режисер театру «Чехівська студія» в Меліхові, директор міжнародного театального фестивалю «Меліховська весна» **Володимир Байчер**. Для участі в роботі експертної ради був запрошений і почесний гість фестивалю – завідувач кафедри режисури Харківської державної академії культури, заслужений діяч мистецтв України, кандидат мистецтвознавства, професор **Сергій Гордєєв**. У чому ж була унікальність цього річного фестивалю ми і поцікавилися в Сергія Івановича.

С.І. ГОРДЄЄВ:

– Тема міжнародного фестивалю театральних шкіл «Подіум–2015» звучала так: «Літературний матеріал і виховання актора». Як зазначила під час відкриття фестивалю його художній керівник, заслужена артистка РФ, кандидат мистецтвознавства, професор **А.Л. Дубровська**, ця тема продовжує професійну розмову, яка була розпочата на «Подіумі – 2013» (тоді фестиваль мав назву: «Як ми вчимося»). Далі **А.Л. Дубровська** зазначила, що оргкомітет радий бачити в програмі фестивалю навчальні роботи, зокрема дипломні вистави, які мають найрізноманітніші форми вираження – текстові, музичні, навіть пластичні, без слів... У даному контексті, на думку **А.Л. Дубровської**, важливим є співставлення літературного першоджерела з художнім результатом, тобто діалог із автором.

Про важливість спілкування викладачів та студентів, які брали участь у міжнародному театральному форумі, наголосив у своїй промові ректор Театрального інституту ім. Б. Щукіна народний артист РФ, лауреат державної премії РФ, професор **Є.В. Князев**, зазначаючи, що ми живемо в епоху нескінченного потоку інформації, в якому маємо не загинути, а відтак розібратися – що дає нашій душі їжу для плідного розвитку, а що зовсім не має сенсу й руйнує наш внутрішній світ.

Продовжуючи думку про важливість професійного спілкування, на відкритті фестивалю до учасників звернулася ще одна з його організаторів – завідувач кафедри мистецтвознавства, доктор мистецтвознавства, професор **О.О. Дунаєва**, яка підкреслила: «Сьогодні так багато фестивалів, але наш – особливий. Він дозволяє початківцям познайомитися один із одним та впевнено увійти на професійні сценічні підмостки, а педагогам – побачити, як удосконалюється процес творчого виховання особистості в кожній театральній школі».

«Подіум – 2015» дав новий імпульс для всіх театральних вишів: учасники з різних країн презентували інсценізації літературних творів. Метою цього річного заходу було відповісти на запитання, які виникають перед театральними педагогами під час створення студентських практичних робіт на літературній основі. Вистава – це завжди художній текст. З чого він складається сьогодні? Що таке літературний матеріал? Фестиваль закликав усіх учасників до відкритої дискусії. Окрім того, у рамках фестивалю були й май-

стер-класи. Це був такий своєрідний театральний форум, який дав можливість провідним майстрам театру, які водночас є й досвідченими педагогами, поділитися своїм досвідом та методиками, які вони використовують у процесі навчання, пов'язаними зі сценічним втіленням літературного матеріалу. Перш за все, це були викладачі Театрального інституту ім. Б. Щукіна. Так, майстер-клас за темою «Дійовий аналіз п'єси» блискуче провів завідувач кафедри режисури, заслужений діяч мистецтв РФ, кандидат психологічних наук, професор **М.Б. Борисов**; змістовну лекцію за темою «Слово автора» прочитав завідувач кафедри майстерності актора, професор, заслужений діяч мистецтв РФ **П.Є. Любимцев**, (лекцію він супроводив читанням монологів із п'єси «Пан де Мольєр» М. Булгакова). Цікавою була й зустріч із художнім керівником Російського академічного молодіжного театру, народним артистом РФ, професором Російського інституту театральності мистецтва (ГІТІС) **А.В. Бородінін**, який провів лекцію у формі бесіди-дискусії за темою «Драматургія як позиція театру». Присутні на майстер-класах і лекціях зрозуміли, що в кожному театральному виші є своя методика роботи над

літературними творами, свої вимоги до втілення літературного твору в сценічну композицію.

Три фестивальних дні пронеслися стрімко. Зустрічі, покази, обговорення, обмін думками... Керівництво Інституту ім. Б. Щукіна та оргкомітет створили атмосферу, в якій було затишно всім учасникам творчого дійства.

Якщо перейти безпосередньо до програми показу студентських робіт, то можна відзначити, що на «Подіумі-2015» було представлено 9 театральних шкіл, кожна з яких показала свою навчальну роботу-виставу, або уривок із майбутньої вистави за літературним твором. Усі інсценівки були подані в різних стилістичних і жанрових формах. Зацікавила робота студентів Вищого театрального училища (інституту) ім. М.С. Щепкіна, які показали поетичну композицію до 70-річчя Великої перемоги «Нас не треба жаліти...».

Після показу вистави щепкінців глядачі аплодували стоячи, на очах у них були сльози. Чималий інтерес викликали гості фестивалю із Італії (Академія драматичного мистецтва Ніко Пепе, місто Удине), запропонувавши виставу «Пробудження весни» за твором Ф. Ведекінда. Студенти, звичайно, вразили своїм темпераментом. Вони продемонстрували власний погляд на твір німецького письменника, який на сьогодні презентується багатьма театральними підмостками світу. Потрібно було бачити, з яким азартом і в якому запальному темпоритмі грали італійські актори, як вони органічно існували в стилістиці «ігрового театру».

На фестивалі були й театральні школи, роботи яких визвали жваві дискусії при обговоренні, оскільки не відповідали необхідному рівню майстерності, на який вийшла сучасна театральна школа у вирішенні проблем, пов'язаних із роботою над інсценівками. Передусім це стосується Самарського державного інституту культури, який представив на суд глядачів сценічну композицію «Ех, життя...» за мотивами оповідань А. Чехова, А. Аверченка та Н. Теффі, Алтайського державного інституту культури, студенти якого показали на фестивалі інсценівку «Одухотворені люди» за мотивами оповідань А. Платонова, Челябінської державної академії культури та мистецтв, що представила на фестивалі інсценівку «Казка» за В. Набоковим. У вищезазначених роботах були використані еkleктичні засоби в організації сценічної дії та результативний засіб акторського існування на сцені. Причина цього явища полягає в тому, що замість живого процесу спілкування акторів на сцені в ролях, які вони виконують, ми бачили заготовлені почуття, чи-то ілюстрацію почуттів, а не органічний процес, який виникає при безпосередньому спілкуванні в реальному житті.

Безумовно, фаворитами фестивалю стали студенти Театрального інституту ім. Б. Щукіна, які показали сцени із майбутньої вистави за інсценізацією роману Ф. Достоевського «Ідіот». Це складна за формою і змістом робота педагога (А.А. Коручекова) і студентів 4 курсу, що знаходиться ще в стадії режисерської розробки сценічної композиції роману. Але присутніх на виставі вразила глибока психологічна гра виконавців ролей. І перш за все – князя Мишкіна. Цю роль грають одночасно троє акторів, органічно доповнюючи один одного в рисах характеру головного персонажу роману Ф. Достоевського. І тут необхідно підкреслити, що авторитет педагогів Театрального інституту ім. Б. Щукіна дуже високий не тільки в Росії, а й у світі. Достатньо згадати, що методологія виховання актора, застосована

Євгеном Вахтанговим, справила великий вплив на педагогіку видатного українського режисера Леся Курбаса. Педагогічний колектив інституту складається з випускників-щукінців, які передають вахтангівські традиції з покоління в покоління, а принципи школи – із рук у руки. Так, під час дослідження театральної школи Леся Курбаса я особисто знайшов багато спільного в його методичних підходах щодо виховання «синтетичного актора» з методикою виховання учнів вахтангівської школи.

Серед кращих творчих робіт на фестивалі стали й інсценівки за творами І. Буніна у виконанні студентів Ярославського державного театрального інституту. При обговоренні показу інсценівок щукінців і ярославців члени експертної ради підкреслили високий акторський професіоналізм виконавців та цікаву композиційну форму сценічних версій літературних творів, що були взяті для постановки.

Була на «Подіумі-2015» й вистава, що викликала найбільш жваве обговорення, – «Васса Железнова» (перша редакція п'єси, сценічна назва вистави – «Мати»), яку показав поза програмою фестивалю студент 4 курсу режисерського факультету Російського інституту театрального мистецтва (ГІТІС) Дмитро Акриш (майстерня Л.Є. Хейфеця). Одних глядачів ця вистава шокувала своєю жорстокістю, схвилювала трагічними подіями, інших – вразила і захопила режисерською формою втілення, викликала подив від численних театральних прийомів, що нині стали модними в сучасному театрі та були застосовані режисером. Але ніхто не залишився байдужим від побаченого та пережитого, від розгортання трагічних подій, що стали основою сюжету п'єси М. Горького та були доведені режисером до загострення в конфліктних стосунках усіх її персонажів.

В останній день фестивалю пройшло відкрите обговорення вистав, що були презентовані в рамках «Подіуму – 2015». У підбитті підсумків узяли участь члени експертної ради, оргкомітету, викладачі та студенти театральних шкіл – учасників фестивального показів. Кожний член експертної ради поділився враженням від побаченого, а учасники, що знаходились у залі, активно ставили питання, що стосувалися професійних проблем, зокрема методик, завдяки яким можна досягнути такого високого результату в підготовці сучасного актора, як це продемонстрували викладачі московських та ярославської театральних шкіл.

Отже, «Подіум-2015» зацентрував увагу на тому, що в кожному театральному виші є своя методика виховання майбутніх акторів, що сьогодні театр потребує сучасного актора, який би

проявляв прихильність традиціям і чутливість до нових віянь, до експерименту, а також показав, що вахтангівська школа повна творчих сил та енергії, як і в ті часи, коли в її стінах викладали великі артисти – безпосередні учні Євгенія Вахтангова, а саме: Захава, Ороцько, Мансурова, Алексеева, Львова, Шихматов, а пізніше – учні «учнів», яких мені пощастило бачити на сцені Вахтангівського театру в роки своєї театральної юності – Етуш, Сімонов, Катін-Ярцер, Борисова, Лановий, Кузнецов...

Заключним акордом театрального дійства стало нагородження всіх учасників пам'ятними дипломами. Окрім диплому, мені особисто було приємно отримати від ректора Театрального інституту імені Б. Щукіна Євгена Князева листа, в якому висловлюється подяка за участь у щорічному фестивалі в ролі почесного гостя: «Сергей Иванович, Ваше участие в работе экспертного совета и заседании круглого стола, ваше профессиональное мнение на тему фестиваля – «Литературный материал и воспитание артиста» – были чрезвычайно важны для нас. Мы

надеемся, что и для Вас «Подиум-2015» не был бесполезным времяпровождением, а, наоборот, три дня, проведенные в нашем институте, стали источником новой информации, новых идей».

ЗВІТ КАФЕДРИ РЕЖИСУРИ

ВІД РЕДАКЦІЇ. 6 листопада 2015 року в Києві в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського відбулася наукова конференція «Образні системи в українській культурі в історичному та типологічному аспектах: театр, кінематограф, музика, образотворче мистецтво», яка зібрала фахівців із різних міст України: Києва, Харкова, Львова та ін. У пленарному засіданні конференції виступив зі змістовною доповіддю за темою «Театрально-педагогічні принципи народної артистки України В.М. Чистякової у формуванні образного світу українського актора» завідувач кафедри режисури нашої академії, професор С.І. Гордєєв. Ми звернулися до Сергія Івановича з проханням розповісти про свої враження від конференції.

Сергій Іванович Гордєєв:

– Коли я отримав запрошення від голови оргкомітету конференції, доктора мистецтвознавства, члена-кореспондента НАМУ І.М. Юдкіна взяти участь у конференції, то звернув увагу на різноманіття напрямків, за якими повинні відбутися наукові доповіді. Тут і театр, і кінематограф, і музичне, і образотворче мистецтво. Таке широке інформаційне поле для пізнання дослідницьких пошуків у сучасній науковій практиці! Це мене зацікавило. Викликала інтерес в організаторів конференції і тема моєї доповіді. Це пов'язано з тим, що про педагогічну діяльність видатної української актриси, найталановитішої учениці Леся Курбаса до цього часу науковцям було не відомо. Усі знають

про В.М. Чистякову як визначну постать у театральному мистецтві України, яка створила незабутні сценічні образи Оксани в «Гайдамаках» Т. Шевченка, Катерини в «Грозі» О. Островського, Марії Луцицької у «Талані» М. Старицького, Євгенії Гранде за О. Бальзаком та ін. Тож у своїй доповіді, адресованій широкому загалу науковців, я вперше доторкнувся до педагогічної палітри актриси. Після виступу було чимало запитань, зокрема щодо використання мною архівних матеріалів, які надали можливість усім присутнім зрозуміти метод роботи актриси зі студентами під час викладання акторської майстерності в Харківському театральному інституті протягом 1950–1974 років. У своїй педагогічній практиці Валентина Миколаївна Чистякова багато застосовувала з того, що засвоїла під час проходження «школи Курбаса» у студії

«Молодого театру» та роботи з Курбасом у театрі «Березіль».

Що ж до доповідей, які я почув під час конференції, мене особливо зацікавили такі теми як: «Театральна образність в українській літературі: сценічні витoki і можливості інсценізації» (І.М. Юдкін, м. Київ), «Сучасні режисерські пошуки в театральній культурі» (М.О. Гарбузюк, м. Львів), «Перформативні практики українських художників» (Г.М. Хитрич, м. Київ), «Ритм у теорії та практиці українського кінематографа межі 20 – 30-х років ХХ ст.» (Л.В. Наумова, м. Київ).

Під час підбиття підсумків конференції І.М. Юдкін висловив подяку всім учасникам та повідомив, що тексти доповідей будуть надруковані у збірнику наукових праць Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України.

РАБОТА в ШОУ-БАЛЕТЕ – МОЯ МЕЧТА И РЕАЛЬНОСТЬ

Каждый студент, пытаюсь стать независимым от родителей и, в некоторой степени, помочь им, находится в поисках работы, для того чтобы осуществить свои желания. Благодаря будущей профессии я могу уже сейчас совмещать отдых и работу, получая при этом и удовольствие, и заработок, а также море прекрасных впечатлений на следующий год.

Так, моей давней мечтой была работа в шоу-балете, и главным условием всегда оставалось – «не вместо учебы!» И вот мечта сбылась. Меня пригласили работать в один из харьковских балетов – «Мипарти». Это было еще одной приятной новостью, так как последний раз серьезно танцевала на пуантах 5 лет назад.

Итак, танцевальный зал, пуанты, классическая музыка... Я ТАНЦУЮ! Учю новые партии и танцевальные номера. Первый день, как всегда, – приятная вечерняя боль и усталость, а ведь завтра снова репетиция и одна мысль: «Да, я снова занимаюсь балетом!» Так прошли 3 дня подготовки, и вот этот день... день поездки! Костюмы, машина... нас везут выступать... косметика и прочие атрибуты артиста в сумке за плечом... мы готовы покорять новые для нас сцены! А собственноручно кто не готов? Мы переходим границу Укра-

ина-Россия пешком, все шутят и не верят, что мы не артисты. Белгород.... небольшой город, но сколько красивого за один день мы увидели в нем, сколько встретили хороших, добрых и отзывчивых людей, готовых прийти на помощь и исполнить все наши капризы! Ресторан, плитка и пуанты – несовместимые вещи, но это прекрасно: вновь танцевать свой любимый балет, делать грим для выступления, в котором нельзя идти по городу, стертые ноги и невероятное количество эмоций, а самое главное – осознавать, что много лет труда в зале не прошли зря!

Вечер... Мы возвращаемся домой... снова граница... Уже в ней есть что-то родное и приятное... машина и вещи в багажнике. Этот день окончен, а впереди еще неделя такой же работы, но главное – возвращаться домой, ведь нас здесь ждут!!!

*Алла Нифантова, 3 курс,
ф-т хореографического искусства*

КОНКУРСИ... ФЕСТИВАЛІ... КОНЦЕРТИ...

Свято «ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ МУЗИКИ» за участю ДЖАЗОВОГО ансамблю ХДАК

Джаз називали музикою для заможних.

Джаз називали музикою для бідних.

Але джаз завжди залишався музикою для розумних.

Справжнє свято «інтелектуальної» музики відбулося нещодавно в Харківській середній спеціалізованій музичній школі-інтернаті. У рамках XXII Міжнародного фестивалю виконавського мистецтва «Музика – наш спільний дім» музиканти мали нагоду проявити свої здібності в першому відкритому естрадно-джазовому конкурсі «Джаз Фієста-2015». У святковому дійстві брали участь виконавці не тільки з харківських музичних закладів, але й гості з багатьох міст України, які протягом конкурсного дня демонстрували високу творчу майстерність та професіоналізм.

Не минула «Джаз Фієста-2015» і нашу академію, яка була представлена джазовим ансамблем під керівництвом **Юрія Ігоровича Ковача**, старшого викладача кафедри інструментів духового та естрадного оркестрів, лауреата міжнародних джазових фестивалів та конкурсів. До складу ансамблю входять кращі студенти та виконавці: **Дмитро Цибрук** (труба), **Павло Гаряжа** (труба), **Артур Бредихін** (альт саксофон), **Ігор Япринцев** (тенор саксофон), **Максим Шахрай** (баритон саксофон), **Андрій Гресь** (тромбон), **Юрій Бредихін** (гітара), **Володимир Ковальов** (бас-гітара), **Віталій Будьонний** (барабани). Разом із ансамблем ХДАК погодився виступити також асистент-стажист Харківського національного університету мистецтв імені І.П. Котляревського, *піаніст Богдан Стецюк*.

Джазові мотиви в день конкурсу лунали з самого ранку до пізнього вечора, усі охочі мали можливість насолодитися магією свінгових композицій і ритмів латинської музики. Зала була настільки переповнена, що джаз слухали навіть у коридорах. Наш ансамбль упевнено вийшов на сцену, хлопці перевірили строй інструментів та зазвучали... Барабанщик сигналізував першу композицію... Спочатку музика була спокійна,

лагідна, але з кожним тактом динаміка зростала. Напряга разом із відчуттям чогось важливого теж зростала. І раптом... пішли імпровізації. Солоїсти не шкодували звуків та пасажів, ритм-секція підтримувала ансамбль потужним грувом, гармонії піаніста зводили з розуму присутніх джазменів. Ми так захопилися, що і не зчулися, як відіграли свою програму.

Поважне журі, яке складалося з іменитих музикантів, не залишило поза увагою жодного конкурсанта і належним чином розподілило призові місця. Так, за результатами конкурсу, джазовий ансамбль Харківської державної академії культури став лауреатом I премії у номінації «Інструментальні ансамблі». Тож вітаємо хлопців із досягненням високих результатів і бажаємо їм подальших творчих успіхів.

*Віталій Будьонний, Юрій Бредихін
(3 курс ф-ту музичного мистецтва)*

ДРУЖНІЙ КОЛЕКТИВ ХОРЕОГРАФІВ

Студентські роки – це найкращий час у житті кожної людини. Це період, коли можна мріяти, робити божевільні вчинки, знаходити нових друзів, однодумців, кохання... Це перший крок у доросле життя – життя в гуртожитках, певна фінансова незалежність, самостійність, відповідальність, це багатогранність умінь та інтересів, адже саме в студентські роки багато молоді починає робити раніше “нереальні” речі, наприклад, самостійне приготування їжі тощо. Студентство – це суцільні веселощі, нові знайомства, відсутність тривалого сну та присутність 100% позитиву. Зі студентським життям завжди пов’язані історії різних жанрів, та всі вони, за великим рахунком, зводяться до комедійного. І це не тому, що студенти такі несерйозні, а просто “статус” зобов’язує.

Щодо моєї групи можу сказати, що ми – колектив творчий, цікавий та веселий! Група здебільшого жіноча – 15 дівчат і лише один хлопець. Кожен із нас – особистість натхненна, енергійна, емоційна. Завжди є про що поговорити, про щось посперечатись. Передусім це стосується хореографічних постановок. Кожен не лише втілює свої задуми в танцювальних композиціях, але й прислухається до одногрупників, до їх порад та зауважень. Хоча ми тільки другокурсники, але вже багато чому навчилися. Утім нам ще багато чого треба опанувати, щоб стати дійсно справжніми професіоналами своєї справи! Кожен ставить перед собою свої висоти та йде до своїх омріяних горизонтів, але тільки разом ми втілюємо задуми один одного, допомагаючи кожному впевнено крокувати до своєї мрії!

*Карина Куртєва, 2 курс
ф-ту хореографічного мистецтва*

КРЕАТИВНІ РЕЖИСЕРИ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Уже другий рік я навчаюсь у Харківській державній академії культури на факультеті кіно-, телемистецтва. Щодо моєї групи 1-ТБ, то це – угруповання шалених, креативних та амбіційних студентів. Звичайно, це пояснюється вибором фахової діяльності – режисура телебачення, – яка притягує до себе творчих людей.

Ми часто проводимо вільний час разом: живемо постійними зйомками, оскільки наша професія – це нескінченний знімальний процес. У групі немає зайвих, ми – одне ціле. Кожного ранку зустрічаємося біля метро і, спілкуючись, ідемо до нашої академії, обговорюємо виконані домашні завдання та плани на день. Активно беремо участь у житті академії та факультету, надсилаємо відео-роботи на різноманітні фестивалі та конкурси.

Збираємося разом групою і на вихідних. Звичайно, не у всіх виходить, але «фундамент» завжди на місці! Тоді даємо собі волю, адже знаходимося не в стінах вишу.

У нашому дружньому колективі є традиції, зокрема два рази на рік відбувається показ наших відео-робіт і після важкого робочого дня ми купуємо солодощі та разом із куратором відзначаємо наші маленькі, але водночас такі важливі творчі перемоги.

Я щаслива, що вчуся в такій групі, де кожен день приносить нові знання та радість від спілкування.

*Софія Возняк,
2 курс факультету кіно-, телемистецтва*

АКАДЕМІЄ!... НАЗАВЖДИ НАЙКРАЩА...

Сьогодні будівля головного корпусу Академії культури величаво та поважно розташовується на Бурсацькому узвозі, ніби дійсно пам'ятаючи усю свою довгу та непросту історію. Цю споруду було зведено у XVIII столітті посеред простору біля Покровського монастиря. У ній вміщувалася бурса, завдяки якій і прославилося це місце. Варто хоча б згадати про те, як юрби голодних бурсаків вибігали з неї і з криками мчали з гори

прямо на ринок, немов смерч, та грабували торговок. Звідси й пішло славнозвісне харківське слово «ракло», від імені святого Іраклія, яким називалася бурса. Є ще одна легенда походження цього слова. Ніби ті ж бурсаки жартома називали нальоти на торговок тринадцятим подвигом Геракла (ракло – похідне від його імені).

Але, незважаючи на всі такі «незначні» перипетії, це все ж таки був осередок духовності. Також значущим є й той факт, що саме тут, у бурсі, викладав відомий український філософ Г.С. Сковорода, який присвятив себе справі пізнання світу і людини в ньому.

Мало хто знає, що Академія таїть у собі багато загадок. І це стосується перш за все підземних ходів, які розташовуються під спорудою та ведуть і до Покровського чоловічого монастиря, і до Благовіщенського собору, але вони й досі не досліджені, а з їхнім виникненням пов'язано також багато легенд та переказів.

Ця таємничість позначалася і на самій будівлі, яка сповнена величчю, спокоєм, філософськими пошуками

на вічні питання людського існування... Ця енергетика, незвичайна та безмежна, й сьогодні відчувається, коли проходиш повз витончений будинок на Бурсацькому узвозі. Одразу привертає увагу незвичайної краси фасад будівлі, який максимально намагаються зберегти з тих незапам'ятних часів.

Незважаючи на складні історичні перипетії – і події 1918

року, коли у стінах нашої академії розташовувався підпільний комітет, і криваві бої за Харків у 1943 році, – будівля збереглася і змогла донести до наших днів свою величавість, енергетику духовності та краси.

Навчаючись на четвертому курсі, я ще, мабуть, не зовсім усвідомлюю, що колись, проходячи повз будівлю Академії культури, буду відчувати легкий смуток від того, що вже минули прекрасні дні моєї студентської юності, та гордість за те, що саме в цих стінах, сповнених історичних загадок, я отримала дороговказ мого професійного життя. Я назавжди запам'ятаю це надзвичайне поєднання краси, величавості, неймовірної енергетики та духовності, яке панує в Альма матер. І вже зараз можу з певністю та гордістю сказати, що Академія культури була, є і залишиться назавжди для мене найкращою...

Марина Шевченко,

студентка IV курсу ф-ту соціальних комунікацій

МОЖЛИВО, ТОЙ ВОГНИК І ЗВЕТЬСЯ ТАЛАНТОМ...

А чи доводилося Вам, шановні читачі, бувати в місті Харкові на світанку? Ні? Тоді Ви не бачили, як з обіймів світлої міської ночі, осяяної сотнями ліхтарів та автомобільних фар, виринає в перших променях вранішнього сонця колишня семінарія.

Стоячи над входом до станції метро «Історичний музей» з філіжанкою вранішньої кави, Ви можете спостерігати, як безліч людей прямують у своїх справах, не звертаючи уваги на невелику споруду із золотого назвою «ДЕРЖАВНА АКАДЕМІЯ КУЛЬТУРИ», у стінах якої знайшла свій дім Alma mater сучасних служителів Мельпомени та Терпсихори. Насолоджуючись запашною кавою, Ви спостерігаєте за натовпом і відразу ж можете зрозуміти, хто прямують у таке незвичайне місце.

Студентів саме цього харківського вишу можна впізнати не за зовнішністю, а за внутрішнім вогником, який яскраво палає в їх душах, зігріваючи звичайних перехожих. Можливо, отой вогник і зветься талантом.....

Академія культури – Alma mater не тільки наслідувачів Мельпомени та Терпсихори, а й студентів, здавалося б, досить прозаїчних спеціальностей: чи то фахівців із менеджменту, чи то з бібліотечної справи. Але і вони мають той самий внутрішній вогник – вогник таланту. Ці юні творчі душі мріють про казкові

мандрівки, історичні досягнення, педагогічні подвиги, бібліографічні та інформаційні баталії.

Кожен абітурієнт, підіймаючись старовинними сходами Академії, поринає в атмосферу творчості, яка розкриває все те, що заховано глибоко в наших душах. Зазираючи в юні зачаровані очі, Ви розумієте, що справді щось загадкове та чарівне таїться за цими стінами.

А довгими коридорами, якими більше століття назад ходили бурсаки-богослови, уже мчаться студенти на навчання: бібліо-

текарі, хореографи, театralи, музиканти, телевізійники, менеджери, культурологи.... Між ними немає різниці, бо всі вони несуть у собі той вогник – вогник творчості й натхнення в сучасному світі.

І, спостерігаючи за цим, смакуючи кавою в променях лагідного ранкового сонця, Ви, шановні читачі, розумієте, що у світі ще залишилося багато прекрасного і незвичайного – того, що змінює наші душі, робить життя яскравим та захопливим і, виринувши зі стін колишньої семінарії разом із творчістю її сьогоднішніх господарів, лине до людей. І світ від того стає хоч трішечки теплішим та лагіднішим...

Юлія Легостаєва,

студентка IV курсу ф-ту соціальних комунікацій

ЛУГАНСЬК – ХАРКІВ, або мій шлях до відродження

ВІД РЕДАКЦІЇ. У нашій академії навчаються студенти з усієї України – з різних регіонів, районів, міст, селищ... У кожного є свій рідний край, яким він пишається, – земля, де він народився, де пройшло його дитинство, де живуть його спогади... У зв'язку з цим редакційна колегія «Бурсацького узвозу» відкриває нову рубрику «Мій рідний край – моя земля», в якій розповідатиметься про любов вихованців ХДАК до своєї малої батьківщини – про великі й малі міста, які вражають своєю красою, культурою та багатою історією. Тож запрошуємо всіх бажаючих до відвертої розмови.

Кажуть, що важко дихати, коли твоє повітря залишилося в іншому місті. Можливо, ще декілька років тому цей вислів залишив би мене байдужою, проте сьогодні ці слова знайшли своє місце в моєму серці. Народилася я двадцять один рік тому в місті Харкові, проте обставини змусили мою родину виїхати до Луганська – міста, яке стало моєю домівкою на довгий час. Скільки себе пам'ятаю, я завжди знала, що невеличке містечко, засноване в 1795 році Карлом Гаскойном, – моє... рідне... Кожен його куточок був наповнений низкою яскравих спогадів, а це вже значно більше, ніж просто запис у паспорті.

Щасливі сторінки життя несподівано обірвала війна, яка стрімголов знесла на своєму шляху мрії, сподівання, життя людей. Ви можете називати той хаос так, як вважаєте за потрібне, але для мене, людини із зони АТО, матері, яка поспіхом виїхала з-під обстрілів та

бомбування, рятуючи півторарічну доньку, це ніщо інше, як війна.

Саме Харків став притулком для переляканої дівчини із пораненого міста. Спершу було занадто важко віднайти в собі сили для подальшого життя через страх, що міцно вчепився в моє серце крижаними пазурами. Та й місто, де я вперше побачила світло червненого сонця, стало за роки розлуки зовсім чужим, навіть ворожим. Треба зазначити, що не всі люди мають співчуття, тому частіше за все я чула дорікання, звинувачення, не зовсім розуміючи у чому саме винна, за що я маю розплачуватися.

Своєрідним порятунком від розпачу стала для мене робота. Харківська обласна бібліотека прийняла мене під своє турботливе крило, наче янгол-охоронець, та дала ковток свіжого повітря, нехай і не того, що я залишила позаду рік тому. Поступово улюблена робота, доброзичливі колеги та керівництво

почали відроджувати мою жагу до життя. Залишився останній крок – здобуття вищої освіти. Багато моїх колишніх педагогів отримали освіту саме у ХДАК, зокрема директор бібліотеки, в якій я працювала після закінчення коледжу. Вибір вишу був очевидним. Сьогодні я з гордістю називаю себе студенткою Харківської державної академії культури і пишаюся тим, що стала частиною великої студентської спільноти.

Кажуть, важко дихати, коли твоє повітря залишилося в іншому місті... Я на собі перевірила це, проте важкість стає менш помітною, якщо ти йдеш до своєї мети.

**Ольга Зубренко,
1 курс ф-ту соціальних комунікацій (бібліотекар, з/в)**

ЖИТОМИРЩИНА – мій рідний край

Уже почався другий рік мого дорослого життя. Чому дорослого? Адже я – студент, тому розпочалося самостійне життя, нові знайомства, нове місто, різноманітні пригоди.

До приїзду в Харків я проживав на Житомирщині, де і закінчив школу. Там моя домівка, мої батьки, рідні та друзі. Узагалі Полісся – це дивовижний мальовничий регіон на півночі України. Оспіваний талановитими авторами край і сьогодні надихає художників і письменників на творчі досягнення. На цій землі, на скелястих берегах Тетерева, і розташовується місто Житомир. У його назві символічно сплелися слова «жито» і «мир», в яких відображається прагнення людини до праці й мирного життя. Свідомо цьому є герб Житомира – привітно відкриті міські ворота. Від-

починок у цьому місті дозволить дізнатися багато цікавого про історію України і подарує масу вражень. Тут чудові архітектурні пам'ятки України, талановиті люди. Недалеко від Житомира колись проживала Леся Українка, де і писала свої вірші.

Але прийшов час, коли мені потрібно було залишати домівку з метою здобуття вищої освіти. І я вибрав Харківську державну академію культури, адже чув, що тут працюють професіонали своєї справи, які навчать мене бути справжнім майстром свого фаху, які завжди допоможуть у вирішенні питань, підкажуть правильне рішення та взагалі вислухають і дадуть пораду. Зайшовши вперше до академії, я відчув, ніби всіх уже давно знаю. Студентський колектив тут дійсно привітний і радісний.

Сьогодні з упевненістю можу

сказати, що академія для мене – це другий дім. І я з задоволенням приходжу на пари, адже знаю, що на мене тут чекають!

**Костянтин Леонов,
2 курс ф-ту КТМ,
телерепортер**

Знавці української мови

ВІД РЕДАКЦІЇ. Українська мова, як відомо, має статус державної і є мовою спілкування українського народу. Приємно, що це усвідомлює й нове покоління, якому не байдуже, в якій державі воно буде жити. Можна з упевненістю сказати, що формуванню національно свідомої молоді останні роки сприяють такі державні національні проекти, як **Міжнародний конкурс знавців української мови ім. Петра Яцика** та **Міжнародний мовно-літературний конкурс учнівської та студентської молоді ім. Тараса Шевченка**. Треба зазначити, що студенти Харківської державної академії культури завжди беруть активну участь у цих мовних марафонах. Так, цього навчального року перший внутрішньо вузівський етап конкурсів проходив у кінці жовтня, напередодні Дня української писемності та мови (9 листопада). Цьогорічними переможцями стали: **Людмила Чоха** (3 курс, ф-т соціальних комунікацій), **Ліза Халієва, Софія Возняк та Інеса Блажко** (2 курс, ф-т кіно-, телемистецтва), **Валерія Пацульда та Вікторія Найденко** (2 і 3 курс, ф-т управління та бізнесу). Саме ці студентки впоралися з виконанням усіх конкурсних завдань і показали високий рівень грамотного письма, а отже, були делеговані захищати честь нашої академії на другому обласному турі конкурсів, що буде проходити в грудні 2015 року.

Якби ШЕВЧЕНКО жив сьогодні...

Саме таку тему було запропоновано для творчої роботи всім учасникам **Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді ім. Тараса Шевченка**. Студенти нашої Альма матер спробували уявити й пояснити, якою була б доля Тараса Григоровича, якби йому випало жити в наш час. Найбільш цікаві уявні портрети Шевченка як сучасника ми пропонуємо увазі читацької аудиторії.

Ліза ХАЛІЄВА (2 курс, ТР):

– Ідучи Хрещатиком, ми б помітили зрілого чоловіка із густою бородою, як це модно зараз. Вдягнений він був би просто, але зі смаком. Він би привертав увагу своїми глибокими очима, наповненими якоюсь філософією. Доля цієї людини склалася б зовсім інакше: Шевченко не був би кріпаком, друзі не платили б гроші за його викуп, його б не заарештували за участь у Кирило-Мефодіївському братстві. Він би написав свій поетичний твір «До Основ'яненка» у тяжкий для України час – час, коли всім українцям потрібна підтримка, потрібен бойовий дух, але назвав би його якимось інакше, можливо, – «Слава Україні!» У моєму творі багато «би». Але насправді цієї частки немає, бо Шевченко – вічний письменник, який сучасний щороку і буде таким доти, доки житиме в наших серцях, доки ми будемо читати і пам'ятати його твори.

Людмила ЧОХА (3 курс, БіБ):

– Якщо переносити образ величного Кобзаря крізь віки, то нічого кардинально не змінилося б: він лишився б таким же революціонером і одночасно романтиком у душі. Він стояв би з нами на майданах, критикував би політиків, намагався б підтримувати просвітницьку діяльність. Очевидно, що зараз він уже не народився б у кріпацькій родині, але, напевно, багатієм також би не був. І, звичайно, він писав би вірші й поеми – довгі, зоряні, романтичні.... Він змушував би нас плакати і боротись, що, напевно, робить і зараз, залишаючись у своєму 19 столітті

ВІД СЕСІЇ ДО СЕСІЇ...

ЗНОВУ СЕСІЯ...

Жовтень 2015 року... У Харківській державній академії культури розпочалася сесія для студентів другого курсу заочного відділення. Мені як майбутньому телерепортеру не всі дисципліни даються однаково легко. Деякі взагалі надзвичайно складні. У цій професії я – ще мала дитина, і на втілення багатьох професійних фантазій покищо не вистачає сміливості й упевненості, але в мене все попереду...

Насправді, ще кілька років тому я й уявити собі не могла, що буду отримувати освіту саме у цьому виші, саме з цієї спеціальності. Мала плани після закінчення школи шукати себе у сфері реклами. Вступила до Харківського поліграфічного центру... Але життя, як кажуть, внесло свої корективи... На останньому курсі вирішила скласти психологічний тест із професійної орієнтації, в результаті якого серед рекомендованих спеціальностей мене найбільше зацікавила професія журналіста. Тож улітку 2014 року я подала до приймальної комісії Академії культури всі необхідні для вступу документи.

І ось уже жовтень 2015 року... Знову сесія... Я обов'язково всьому навчуся! І одного разу, через декілька років, обов'язково привітаюся з Вами з екрана телевізора: «Добрий день, мене звати Юлія, і з Вами, як завжди, «Хороші новини»!...

Юлія Кладько,

2 курс ф-ту кіно-, телемистецтва, з/в

**«Бурсацький узвіз»,
газета для студентів
і співробітників ХДАК
Засновник – колектив
Харківської державної
академії культури.
Газета зареєстрована в
Головному управлінні юстиції
у Харківській області.**

**Свідоцтво:
ХК №1520-261 Р
від 12.05.2009 року
Адреса редакції: 61993,
м. Харків, Бурсацький узвіз, 4,
Тел.: 731-32-82; 771-04-30
Тираж – 200 примірників
Видавець – ХДАК**

**Керівник проекту:
Н. М. Кушнарєнко
Головний редактор:
І. А. Куриленко
Редакційна рада: О. М. Білик,
К. Демченко, Д. Ічетовкін,
А. Перевозник.
Комп'ютерна верстка та
дизайн А. Гончар**